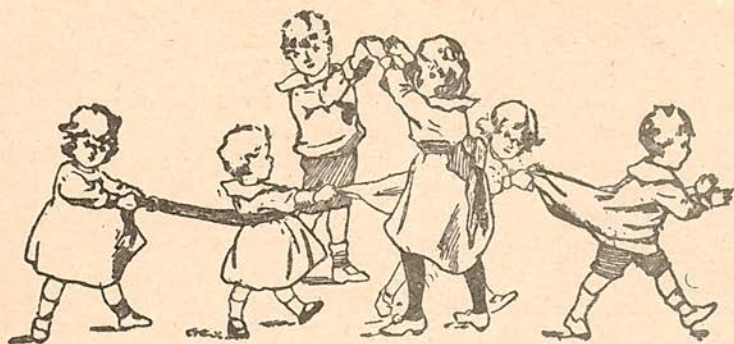

КОЛЕДАРСКА ПЪСЕНЬ.

Излѣзнала малка мома
Съ тънка риза копринена;
И шарена и писана:
На гърди ѝ ясно слънце,
На рамене — ясенъ мѣсець,
По поли ѝ дребни звѣзди,
Та си свѣти отъ хубости.
— Ой те моме, Чубравичке!
Кой ти уши тая риза,
Нашарена, написана,
И на игла изнесена?
Дали ти я майка уши?
Или ти я баща купи?
Или ти си сама уши?
Чубравичка отговаря:
— Ой ви вази коледарци,
Катъ питате, ще ви кажа,
Родило се Млада Бога,
Млада Бога и Божича.
Поканиха вситѣ жени,
Поканиха моя майка.
Тя отиде съ погача,
Съсъ погача „повойница“,
Моя майка менъ отведе.
Заплака си Млада Бога.
Азъ залюляхъ Млада Бога;
Млада Бога и Божича;